

Bemærkninger til forslaget

Forslagsstillerne finder, at de akutte miljøproblemer, der er forbundet med udslip af svovldioxid fra kraftværkernes skorstene, er meget alvorlige.

I forsursingsudvalgets rapport peges på, at i Sverige er mindst 18.000 søer forsurede, og heraf er ca. 4.000 »døde«, dvs. at der er fremkommet et helt nye økosystem bestående af nogle få arter. Der er således tale om en af de helt store miljøkatastrofer.

Forsursingsudvalget har ikke undersøgt og undervurderer groft forsuringens indvirkning på danske søer, vandløb og nåletræsplantager. Således anføres, at »de skader, der i de senere år har været observeret i de vestjyske nåletræsplantager, ikke er mere omfattende, end hvad der ifølge de fleste forstkyndige kan forklares ved de senere års unormale temperatur- og nedbørsforhold«.

Det harmonerer på ingen måde med de kraftige advarsler, der i den senere tid er fremsat i medierne fra kompetent forstligt hold. At flere danske søer er forsurede, er dokumenteret i miljøstyrelsens rapport fra 1981 (»Forsuringstruede danske søer«, miljøprojekt nr. 38). Der er ikke senere fremkommet oplysninger, der modbeviser rapportens konklusioner.

Det er altså afgørende vigtigt, at der sættes ind nu, og at Danmark lever op til de initiativer, der allerede er taget i de lande, vi normalt plejer at sammenligne os med.

Forsursingsudvalget understreger da også talrige gange i sine konklusioner og anbefalinger, at Danmark må leve op til sine internationale forpligtelser. Udvalget undlader dog i denne forbindelse at nævne, at der inden for EF er fremsat forslag til Ministerrådet den 15. december 1983 om reduktion af svovldioxidmængden med 60 pct. senest i 1995 i forhold til emissionen i 1980 (artikel 3, pkt. 2). Dette svarer omtrent til scenario 3 i udvalgets rapport – altså en væsentlig kraftigere reduktion end foreslået af forsursingsudvalget.

I Tyskland er endvidere fastsat vidtgående rensningskrav til nye anlæg, og samtidig kræves det, at alle eksisterende anlæg med en restlevetid på over

10 år skal ombygges, så de overholder de samme krav, som gælder for nye anlæg.

I Sverige gælder det for større fyringsanlæg, at der er så lave emissionsgrænser for udslippet af svovl, at de normalt kun opfyldes ved installation af røggasafsvovlingsanlæg.

I forsursingsudvalgets rapport udskydes beslutningen om at installere afsvovlingsanlægskapacitet på det nødvendige antal anlæg bl.a. med henvisning til, at der, skal være sikkerhed for, at der, inden anlæg sættes i drift, kan realiseres en tilfredsstillende løsning på restproduktproblemet.

Det er i og for sig prisværdigt, at man først vil afklare deponeringsproblemerne, men når restproduktmængden i år 2000 kun vil udgøre mellem 250.000 og 400.000 tons og der samtidig er tale om ganske ufarlig gips, synes der ikke rigtig at være proportion i tingene. Specielt ikke, når man sammenligner med 1,6 mill. tons flyveaske, der er fyldt med tungmetaller, og hvor der ikke er fundet en afklaring på deponeringen.

Forsursingsudvalget foreslår, at der skal være et »loft«, under hvilket den samlede svovldioxidemission bør holdes. Hermed er der åbnet op for et helt nyt princip i dansk miljøpolitik, som forslagsstillerne finder særdeles uheldigt.

For det første tilskynder det til, at elværkerne og andre forurenere kan svine op til den overgrænse, der er foreslået af forsursingsudvalget, hvilket ikke umiddelbart ser ud til at være den mest hensigtsmæssige måde at løse forureningsproblemerne på.

For det andet er »loftet« udformet således, at hvis de øvrige sektorer yderligere begrænser svovludslippet, f.eks. ved at afsætte yderligere naturgasmængder til fjernvarmeværker, så sættes svovlreduktionen til, ved at elværkerne får lov til at svine tilsvarende mere – »op til loftet«. Dvs. at ordningen afskærer mulighederne for at foretage yderligere initiativer med henblik på at nedbringe svovldioxidforureningen i andre sektorer, f.eks. ved at afsætte større mængder naturgas til industri- en, fjernvarmeværker m.v.